

Диспозитив

Член 3, параграф 1, буква в) от Директива 76/207/ЕИО на Съвета от 9 февруари 1976 година относно прилагането на принципа на равното третиране на мъжете и жените по отношение на достъпа до заетост, професионалната квалификация и развитие, и на условията на труд, изменена с Директива 2002/73/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 септември 2002 г., трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, която с цел насърчаване на достъпа до заетост на по-млади хора позволява на работодателя да уволнява работниците, придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, при положение че жените придобиват това право на възраст, пет години по-ниска от възрастта, на която то възниква за мъжете, представлява пряка дискриминация, основана на пола, която се забранява от тази директива.

(¹) ОВ С 282, 21.11.2009 г.

Решение на Съда (шести състав) от 18 ноември 2010 г. — Европейска комисия/Кралство Испания

(Дело С-48/10) (¹)

(Неизпълнение на задължения от държава членка — Околна среда — Директива 2008/1/ЕО — Комплексно предотвратяване и контрол на замърсяването — Условия за разрешаване на съществуващи инсталации — Задължение да се осигури експлоатиране на подобни инсталации в съответствие с изискванията на директивата)

(2011/С 13/24)

Език на производството: испански

Страни

Ищец: Европейска комисия (представител: A. Alcover San Pedro)

Ответник: Кралство Испания (представител: F. Díez Moreno)

Предмет

Неизпълнение на задължения от държава членка — Нарушение на член 5, параграф 1 от Директива 2008/1/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 януари 2008 година за комплексно предотвратяване и контрол на замърсяването (ОВ L 24, стр. 8) — Инсталации, които могат да окажат въздействие върху емисиите във въздуха, водата и почвата и върху замърсяването — Условия за разрешаване на съществуващи инсталации

Диспозитив

1. Като не е приело необходимите мерки, за да гарантира, че компетентните органи осигуряват в срок до 30 октомври 2007 г. привеждането на експлоатацията на съществуващите инсталации в съответствие с изискванията на членове 3, 7, 9, 10 и 13, член 14, букви а) и б), както и на член 15, параграф 2 от Директива 2008/1/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 януари 2008 година, посредством предоставяне на разрешителни в съответствие с членове 6 и 8 от тази директива или — в случаите, когато това е необходимо — посредством преразглеждане, а в конкретния случай актуализиране на условията, при спазване на другите специални разпоредби на правото на

Съюза, Кралство Испания не е изпълнило задълженията си по член 5, параграф 1 от посочената директива.

2. Осъжда Кралство Испания да заплати съдебните разноски.

(¹) ОВ С 100, 17.4.2010 г.

Решение на Съда (втори състав) от 9 ноември 2010 г. (преюдициално запитване от Amtsgericht Stuttgart, Германия) — Bianca Purrucker/Guillermo Vallés Pérez

(Дело С-296/10) (¹)

(Съдебно сътрудничество по граждански дела — Компетентност, признаване и изпълнение на съдебни решения по брачни дела и по дела, свързани с родителска отговорност — Регламент (ЕО) № 2201/2003 — Висящи дела — Иск за предоставяне на правото на упражняване на родителските права и искане за постановяване на временни мерки във връзка с упражняването на родителските права по отношение на едно и също дете)

(2011/С 13/25)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Amtsgericht Stuttgart

Страни в главното производство

Ищец: Bianca Purrucker

Ответник: Guillermo Vallés Pérez

Предмет

Преюдициално запитване — Amtsgericht Stuttgart — Тълкуване на член 19, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 2201/2003 на Съвета от 27 ноември 2003 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, с който се отменя Регламент (ЕО) № 1347/2000 (ОВ L 338, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 183) — Компетентност на съд на държава членка да се произнесе по иск относно упражняването на родителските права по отношение на дете, което има обичайно пребиваване в тази държава, при положение че преди това съд на друга държава членка е бил сезиран с искане за постановяване на временни мерки в рамките на спор между същите страни и във връзка с упражняването на родителските права за същото дете — Понятието „съд, който първи е сезиран“

Диспозитив

Разпоредбите на член 19, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 2201/2003 на Съвета от 27 ноември 2003 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, с който се отменя Регламент (ЕО) № 1347/2000, не се прилагат, когато съдът на държава членка, който първи е сезиран със спор във връзка с родителската отговорност, се произнася само по искане за постановяване на временни мерки по смисъла на член 20 от този регламент, докато съдът на друга държава членка, който е компетентен по иска по смисъла на същия регламент, е сезиран по-късно със същия спор, независимо дали искането е за временни мерки или за окончателно решаване на спора.

Когато пред съд на държава членка е образувано производство за постановяване на временни мерки или в това производство е постановено решение, но предаването искане, съответно постановеното решение изобщо не сочи, че съдът, пред който е образувано производството за постановяване на временни мерки, е компетентен по смисъла на Регламент № 2201/2003, това обстоятелство не е непременно причина да се изключи възможността, евентуално допусната в правото на тази държава членка, да е предаден и искът, във връзка с който е направено искането за временни мерки, и този иск да позволява да се установи, че сезираният съд е компетентен по смисъла на този регламент.

Когато въпреки усилията, които е положил, за да получи информация от страната, която се позовава на наличието на висящ процес, от първия сезиран съд и от централния орган, сезираният по-късно съд не разполага с никакви данни, въз основа на които да може да определи предмета и основанието на предаването пред другия съд искане и които в частност да доказват компетентността на другия съд съгласно Регламент № 2201/2003, и когато поради наличието на особени обстоятелства интересът на детето изисква да се постанови решение, което подлежи на признаване в други държави членки освен в държавата на по-късно сезирания съд, след разумен срок на изчакване за отговор на поставените въпроси този съд трябва да пристъпи към по-нататъшно разглеждане на предаването пред него искане. Продължителността на този разумен срок трябва да е съобразена с висшия интерес на детето предвид конкретните обстоятелства по разглеждания спор.

(¹) ОВ С 221, 14.8.2010 г.

Преюдициално запитване, отправено от Върховен административен съд (България) на 07 юли 2010 г. — Красимир Аспарухов Естов, Моника Люсиен Иванова и „КЕМКО ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕАД/Министерски съвет на Република България

(Дело С-339/10)

(2011/С 13/26)

Език на производството: български

Преращаща юрисдикция

Върховен административен съд.

Страни в главното производство

Иници: Красимир Аспарухов Естов, Моника Люсиен Иванова и „КЕМКО ИНТЪРНЕТЪНЪЛ“ ЕАД.

Ответник: Министерски съвет на Република България.

С определение от 12 ноември 2010 г. Съдът (осми състав) определи, че явно няма компетентност да отговори на въпросите, поставени от Върховния административен съд (България).

Преюдициално запитване, отправено от Court of Appeal in Northern Ireland (Обединеното кралство) на 29 септември 2010 г. — Seaport (NI) Ltd, Magherafelt district Council, F P McCann (Developments) Ltd, Younger Homes Ltd, Heron Brothers Ltd, G Small Contracts, Creagh Concrete Products Ltd/Department of the Environment for Northern Ireland

(Дело С-474/10)

(2011/С 13/27)

Език на производството: английски

Запитваща юрисдикция

Court of Appeal in Northern Ireland

Страни в главното производство

Иници: Seaport (NI) Ltd, Magherafelt district Council, F P McCann (Developments) Ltd, Younger Homes Ltd, Heron Brothers Ltd, G Small Contracts, Creagh Concrete Products Ltd

Ответник: Department of the Environment for Northern Ireland

Преюдициални въпроси

1. Следва ли Директива [2001/42] (¹) да се тълкува в смисъл, че дадена държава членка може да откаже да определи съгласно член 6, параграф 3 орган за консултиране за целите на членове 5 и 6, когато държавният орган, който изготвя попадащия в рамките на член 3 план, е самият орган, натоварен с общата компетентност в областта на околната среда в тази държава членка?
2. Когато органът, който изготвя попадащия в рамките на член 3 план, е самият орган, натоварен с общата компетентност в областта на околната среда в тази държава членка, следва ли Директивата да се тълкува в смисъл, че държавата членка трябва да гарантира, че ще бъде определен отделен от този орган консултативен орган?
3. Следва ли Директивата да се тълкува в смисъл, че предвидените в член 6, параграф 2 изисквания на органите, посочени в параграф 3, и на обществеността, посочена в параграф 4, да се предоставя ранна и ефективна възможност „в рамките на подходящи срокове“ да изразят своето становище, могат да бъдат транспонирани посредством правни норми, които предвиждат, че компетентният за изготвянето на плана орган определя във всеки отделен случай срока, в който се изразяват становища, или самите правни норми за транспониране на Директивата трябва да установят срок или различни срокове при различните обстоятелства, в който/които такива становища се изразяват?

(¹) Директива 2001/42/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 27 юни 2001 година относно оценката на последиците на някои планове и програми върху околната среда (ОВ L 197, стр. 30, Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 7, стр. 135).